

AT

Tilvildarlig mynd (Mynd: Ólafur Steinar Gestsson/Ritzau Scanpix)

eingi ráð, sigur hann.

Hann hevur roynt at gjørt allar teir viðkomandi myndugleikarnar varugar við hansara ynski. Men hann hevur ikki fingið nakað ordiligt svar frá stovnunum, sum hava við sálarsjúku í Føroyum at gera.

- Eg skilji ikki hví, einki er hent enn, sigur hann.

- Óbehagiligt at ringja til 112

Tó veit hann, at tað ber til at ringja til alarmsentralin á 112, um mann er í neyð. Men hetta er ikki ein optimal loysn.

- Tað er nokkso óbehagiligt, at tað einasta staðið, mann kann ringja til, er 112. Mann tímir ikki ordiliga at ringja til 112, hvørja ferð mann hevur sálarligar trupulleikar, sigur hann.

Tað eru alsamt fleiri fólk, ið fáa

staðfest tunglyndi og angist, og hetta er ungi maðurin væl vitandi um. Hann hevur fleiri ferðir hjálpt vinfólki og kenningum burturúr keðiligum støðum. Hóast hann hjálpir teimum við opnum ørmum, vildi han ynskt, at tey eisini kundu fingið serkøna hjálp frá onkrum øðrum, ið var tøkur í einari telefon alt samdøgrið.

- Tá onkur vinfólk hava tað trupult, tosa tey við meg um tað. Men tíni vinfólk kunnu ikki vera tíni sálarfrøðingar, og tey kunnu heldur ikki altíð loypa frá øllum fyri at hjálpa tær. Hvat gert tú, tá tey ikki kunnu hjálpa tær? Og hvønn tosar tú við, tá eingin bráðfeingis telefonhjálp er? spyr hann retoriskt.

Har er eingin, sum eg kann ringja til, tá eg havi depressivar niðurtúrar, ella um eg fái eitt

óttaherðindi

Hann leggur dent á, at telefonhjálpin ikki neyðturviliga bara skal venda sær til fólk í bráðfeingis neyð. Ynskið er bara at hava eitt telefonnummar, sum hann veit, at hann altíð kann venda sær til og fáa vegleiðing.

Innlagdur heldur enn at tosa

Ungi maðurin sigur, at myndugleikarnir í Føroyum ikki er nóg dugnaligir til at taka hond um fólk við sálarligum avbjóðingum.

- Um tú fortelur læknanum, at tú stríðist við alt hetta, sum eg stríðist við, so kanst tú risikera at blíva innlagdur. Men tað er ikki altíð, at tú hevur tørv á at verða innlagdur. Onkuntíð hevur tú bara tørv á at fáa onkran at tosa við, sigur hann og greiðir víðari frá.

- Tað, sum so hendir, er, at fólk tora ikki at fortelja nøkrum um sína sálarliga støðu. Tí um tey siga tað hart, so kunnu tey blíva innløgð. Tað er einki galið við at vera innlagdur, men tað er bara ikki altíð neyðugt.

Í dag hevur dulnevndi maðurin tað eftir umstøðunum gott, millum annað tí hann tekur heilgívág fyri sínar diagnosur. Tí fær hann ikki óttaherðindi og heldur ikki so ofta depressivar niðurtúrar. Men kortini ynskir hann at føla seg tryggan við at vita, at onkur altíð er har at lofta honum, um hann nú skuldi komið í óbehagiligu støðuna aftur og fingið eitt óttaherðindi ella ein niðurtúr - men tað er tað ikki ordiliga.